

Олівер йому не відповів. Розбишаці не пощастило найбільше, бо одна з комахок виросла в нього просто під ногами. І не встиг він змигнути, як опинився на спині величезного сонечка! Невдоволена вершником комаха здибилася на задніх лапках, як дикий кінь.

— Допоможіть! — заволав Олівер до своїх друзяк. — Зробіть щось!

Утім, зробити вони не могли нічого, хіба що тікати. Та й тікали невдало, повсякчас налітаючи на величезні лапи мурах. Хтось примудрився опекти жука смолоскипом, і ображений жук, опустивши роги, кинувся ганяти бідолаху.

А мені бракувало лишень відерця попкорну, щоб уповні насолодитися виставою! І трохи меншого відерця смажених метеликів для Космо.

Олівер стрибнув зі свого сонечка й покотився у траві. А потім підскочив і шугнув геть, а вся банда за ним, петляючи між дерев.

Їхній вереск ще довго лунав із лісу. Я усмінулась.

Залишалася тільки одна маленька проблемка. Точніше, сім. Великих. Комах. Вони ж, напевне, рушать на світло й, зрештою, знищать Місяцевіль! Мені б ще привчитися спочатку думати, а потім уже чаклувати...

На щастя, допомога вже поспішала на місце події.

Почувши крики, мадам Прун саме вийшла з маєтку. А за нею й інші члени клубу із чарівними паличками наготові.

Дзінь! Бум! Бам! Полетіли спалахи світла, посипався іскряний дощ. Ще й десяти секунд не сплигло, а величезні комахи вже зменшилися до свого нормального розміру й зникли в траві.

Набагато довше мені довелося пояснювати, що тут насправді сталося. Що я зробила, щоб врятувати маєток. І що ця ситуація вимагала невідкладних дій.

— Ох, Анно, — зітхнула мадам Прун. — Ти знову скористалася магією на очах у всіх, ти прочитала викрадене закляття і не те щоб на благо. Розумієш, що це означає?

— І що це означає? — знічено повторила я. Найімовірніше, це значило, що чарівною паличкою без біди мені можна користуватися, тільки щоб п'яти почухати.

— Що всі ми іноді помиляємось, — усмінулася вона. — Навіть я.

— Інакше кажучи, ти врятувала наші ду-
пи, — прошепотів мені Маркус. — Дякую,
Анно Кадабро, — він підморгнув і додав: —
Тільки не перетворюй мене на рибу!

Я так і не дізналась, зелений дим чи черво-
ний вони хотіли запускати в той день із ма-
єтку. Не те щоб мене це взагалі обходило.
Наступного дня я в клуб просто не пішла.

Утім, не пішла я винятково через те, що
була неділя. Навіть відьмам потрібні справ-
жні вихідні!

Так, мадам Прун хотіла, щоб я продовжи-
ла вчитися магії! Вона навіть дала мені офі-
ційний клубний значок у вигляді маленького

місяця. Він світився у темряві, і всі в нашому клубі носили таку відзнаку. Мадам Прун застібала своїм значком плащ, і він був схожий на брошку.

А зі своїм, приколотим до піжами, я так і прокинулась у неділю. І планувала цілісінький день не вилазити з ліжка.

Повторюю: планувала. Та о десятій мама постукала в мої двері.

— Що сталося? — нещасним тоном озвалась я, ховаючи Космо під ковдрою.

— Анно, — дуже серйозно промовила мама, заходячи в мою спальню. — До тебе тут дехто прийшов.

Дехто? На мить я злякалась, що це заявився Олівер. Що він міг мене вчора побачити. І, напевне, доніс у поліцію. І все місто тепер

знає, що я відьма. Вони, імовірно, теж схоплять смолоскипи...

— Це дівчинка на ім'я Сара, — сказала мама, перериваючи потік моїх думок.

Божечки, та краще б це був Олівер!

— Гаразд, скажи їй, нехай піднімається, — погодилась я, вистрибуючи з ліжка.

Сара, природно, не вдягла свого відьомського капелюшка й зовсім вже неприродно широко всміхалась. Мене це справді вразило. Не кривенько посміхалась, а саме всміхалась.

Щиро.

— Дякую тобі за учорашнє, — пробурмотіла вона. І опустила голову. — І прошу вибачення за викрут із закляттям. Я просто трохи... зовсім трошки...

— Помирала від заздрощів? — не втрималась я.

— Щось таке, так, — зізналася Сара. — Для мене неймовірно цінне моє навчання магії. І я так багато зробила, щоб бути найкращою.